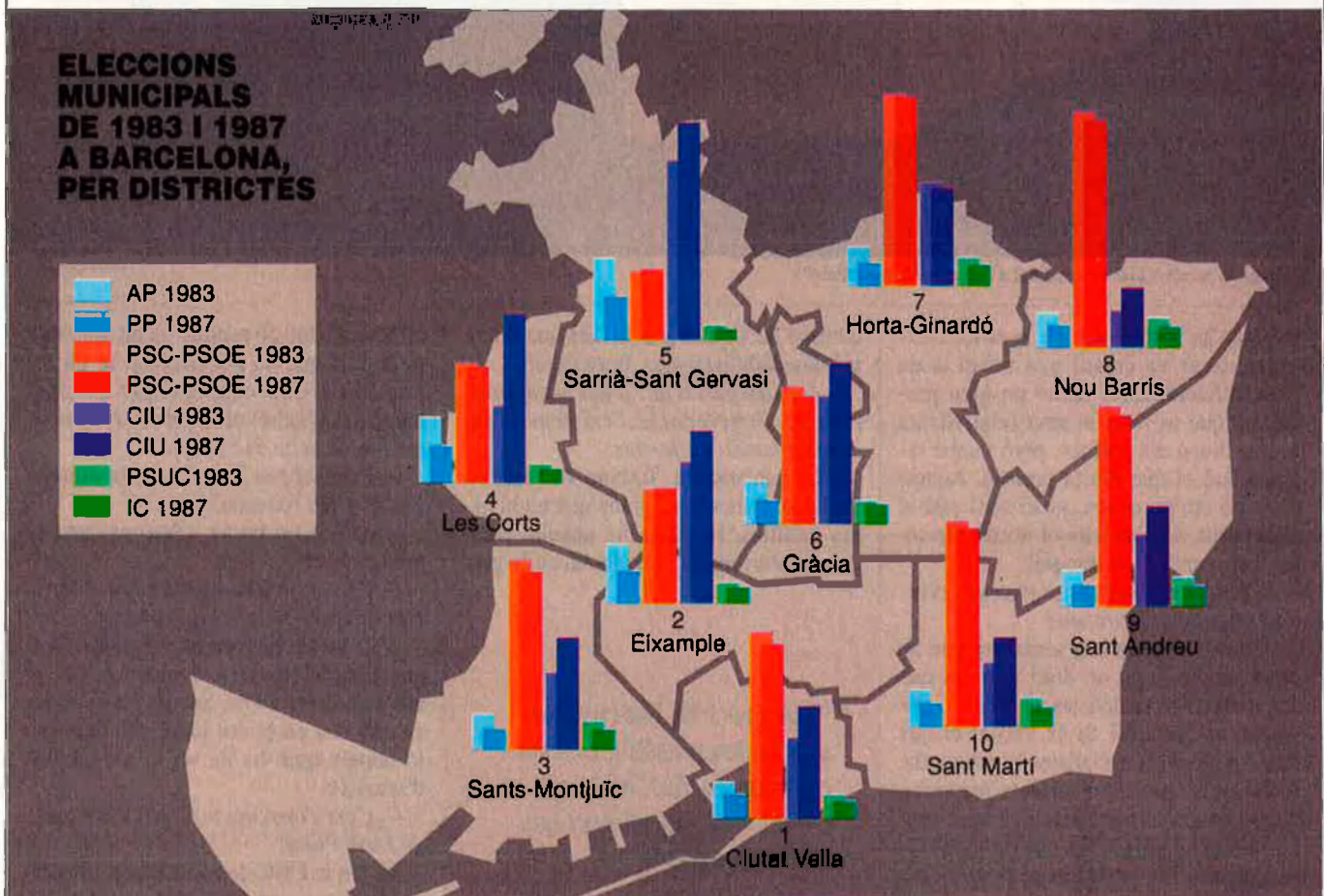

Repàs pre-electoral a les ciutats de Barcelona i València

Les capitals, la clau de la victòria

La situació política de les principals ciutats dels Països Catalans pot canviar radicalment el dia 26 de maig. La "lluita de les capitals" arreu de l'estat espanyol tindrà en Barcelona i València dos importants episodis. Els pactes tenen l'última paraula.

VÍCTOR NAVARRO

Aquests dies, ja plenament integrats dins la campanya electoral, els partits polítics expliquen les línies generals que defineixen els programes respectius. El desgast de l'acció de govern dels socialistes al capdavant de les principals capitals de l'Estat converteix Barcelona en el punt de mira primordial del socialisme estatal i en centre de tots els esforços.

La ciutat olímpica és l'única capital important on la victòria socialista sembla factible d'entrada, ja que els casos de Madrid i Sevilla es presenten més complicats. València, en canvi, en el marc de les pre-

visions socialistes, forma part del grup de ciutats "d'interès secundari". Això significa que l'alcaldia valenciana pot dependre d'un pacte entre els grans partits d'estat.

BARCELONA: LA CIUTAT OLÍMPICA EN JOC

Des que l'any 1987 Barcelona aconseguí l'organització dels Jocs Olímpics del 92, Pasqual Maragall s'ha erigit en cap visible de la ciutat. Josep Maria Cullerl, candidat per CiU, és el principal opositor i l'únic amb ambició de desbancar-lo.

L'estratègia convergent persegueix dos

objectius principals: d'una banda, millorar els resultats de les passades eleccions municipals del 1987, durant les quals va obtenir 17 regidors. Segons les enquestes, Convergència ha de collar més, si vol millorar els resultats de fa quatre anys. Aquesta és la raó per què la seva campanya electoral es basa en l'explicació de programes específics per a cada barri, amb un èmfasi especial als més desfavorits.

Però, en aquest punt, hi ha un element que cal remarcar. A Barcelona, es pot fer una divisió per districtes de la tendència del vot. Així, tenim tota una colla de demarcacions, corresponents als barris d'ori-

gen immigrant —la zona nord—, que són tradicionalment feus del PSC i que també són els de renda per càpita més baixa. CiU hi aboca grans esforços per arplegar-ne vots, com bé ho demostra el seu lema central: "Prou. Barcelona és de tots". A l'altra banda, trobem els districtes convergents, de posició més acomodada. I, per últim, observem que hi ha dos districtes on els resultats no són clars en un sentit o altre: Sants-Montjuïc i la Ciutat Vella. No és casualitat que l'Ajuntament hagi promogut aquests últims mesos les campanyes "Brossa neta" i "Sants té molts punts de

pèn en aquests moments d'una dècima amunt o avall per obtenir representació, resulta que, comptat i debatut, parlem de 900 vots. Es per això que aquesta formació política s'ha convertit en l'obsessió numèrica de Culler.

VALÈNCIA: LA TORNA DEL PSOE

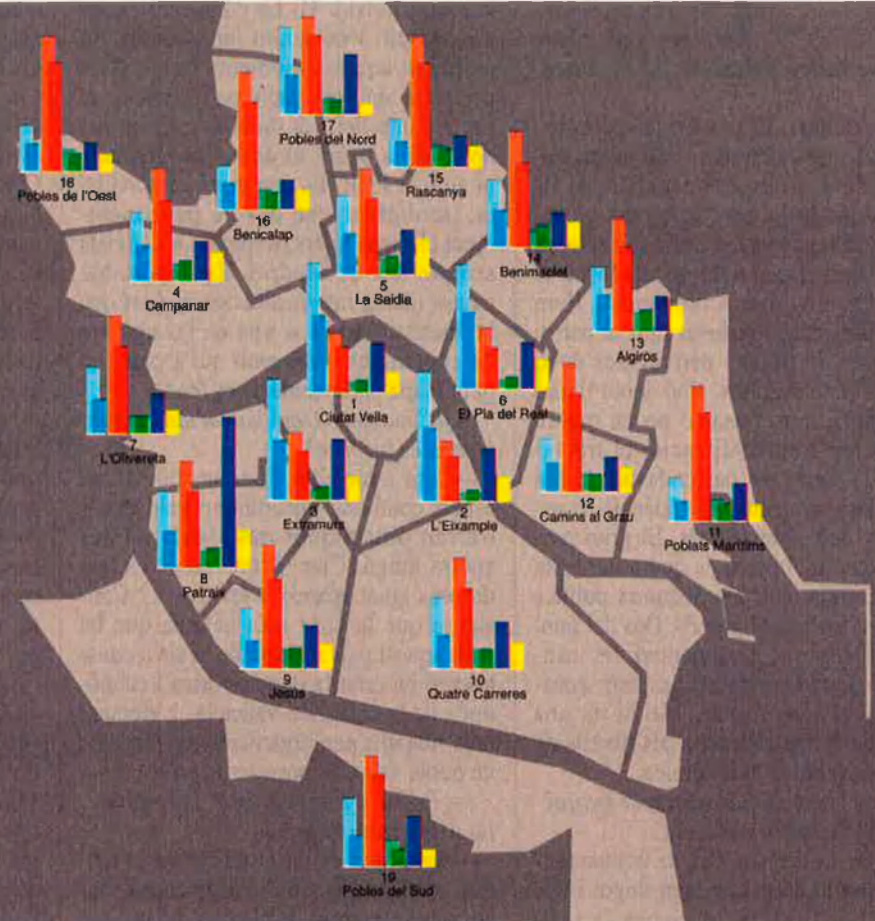
L'evolució electoral de la ciutat de València té dos trets definitoris generals: el manteniment del vot socialista, d'una banda, i la centralització dels vots de la

ment de València, si descarta un pacte amb el PP.

Pel que fa a la localització dels vots, no s'hi pot fer una divisió per districtes de la tendència del vot com a Barcelona. De totes maneres, sí que es pot afirmar que Unió Valenciana ha anat consolidant el seu electorat als barris mitjans dels volts de la Ciutat Vella, i en canvi el PSPV ho ha fet més homogèniament a tota la ciutat.

Per últim, mentre els partits de l'oposició critiquen l'endeutament i la inseguretad ciutadana, Clementina Ródenas, actual alcaldessa de València, basa la seva campanya

ELECCIONS MUNICIPALS DE 1983 I 1987 A VALÈNCIA, PER DISTRICTES

VICTOR NAVARRO

metro i autobús" al primer districte. Ni que hagi invertit 21.000 milions de pessetes en la rehabilitació urbanística i a construir habitatges socials al segon.

Però, per una altra banda, CiU persegueix un altre objectiu, també molt important en les seves aspiracions: el fracàs d'Iniciativa per Catalunya. Aquesta formació participa en l'actual govern municipal perquè el PSC no té els 22 regidors que li donarien matemàticament la majoria absoluta —sols en té 21—. IC es troba a la ratlla del 5% necessari per entrar al consistori. Si tenim en compte que a Barcelona voten unes 900.000 persones, i que Iniciativa de-

reta en Unió Valenciana, d'una altra.

Així, l'espectre polític de la capital valenciana tendeix a reduir-se. UV va guanyant posicions a costa del Partit Popular —que experimenta una desfeta important—, el CDS va perdre els seus vots a parts iguals entre UV i PSPV, i Esquerra Unida conserva els últims resultats.

Aquesta situació, si es confirmava en aquests comicis, donaria lloc a l'aparició de pactes de govern. Els socialistes, en cas d'aconseguir una majoria minoritària, es veurien obligats a coalitzar-se amb alguna de les forces menors. De la mateixa manera, UV no pot aspirar a governar l'Ajunta-

nya electoral en l'explicació de la feina feta des de l'Ajuntament.

Tanmateix, si la raó d'estat ho requerís, València seria una de les ciutats, juntament amb dotze més de menor entitat, que entrarien dins el paquet negociador del PSOE amb el PP. Per ara, Madrid i Sevilla són més importants amb vista al 92. D'aquesta manera, València depèn dels pactes que, tant dins com fora seu, es puguin fer després de les eleccions.

Són, per tant, els pactes que tenen la paraula.

Joan Morales